

'Ik had GEEN DAG LANGER moeten wachten'

Kanker. Geen fijn onderwerp, maar Marleen Mutsaers (43) schreef er een prachtig kinderboek over. *Knobbelmonsters en ander gespuis* draait om een elfjarig meisje, dat wordt geconfronteerd met de borstkanker van haar moeder. Een ziekte waartegen de schrijfster ook zélf knokt.

TEKST: NATHALIE DE GRAAF FOTOGRAFIE: ANNE REINKE VISAGIE: CARMEN GONZALIS STYLING: KARIN VAN DER KNOOP KLEDING: NICOWA

Ondanks dat je zelf borstkanker hebt, schrijf je er heel luchtig en met humor over... Knap!
 "Dat was niet zo moeilijk hoor, ik ben een heel positief ingesteld mens. Toen ik te horen kreeg dat ik borstkanker heb, was mijn eerste reactie: 'Ik vond mijn haar toch al niet zo mooi zitten.' Die dokter keek mij áán! 'Weet je wel waar het om gaat?' vroeg hij. Natuurlijk wist ik dat, maar dit was mijn manier om ermee om te gaan. Ik was een weekend van slag, maar wist daarna vrij snel dat ik er iets positiefs mee wilde doen."

Dacht je meteen aan een kinderboek?

"Het was altijd al een droom van me om kinderboeken te schrijven. Lekker in je eigen wereldje zitten, kijken hoe een personage zich ontwikkelt. Maar het was er nog niet van gekomen. De afgelopen dertig jaar heb ik

wel veel geschreven, maar ik kreeg telkens afwijzingen van uitgeverijen. Frustrerend was dat, maar ik heb me er nooit door laten weerhouden. Gaf mijn werk gewoon in eigen beheer uit. Het leek wel alsof de tijd nu rijp was voor een boek. Over dit onderwerp was ook nog maar weinig geschreven. Er waren wel boeken voor jongere kinderen, maar daar stonden voornamelijk plaatjes in. En de boeken voor oudere kinderen gingen over pubers die zelf kanker hadden. Een goed verhaal vanuit de belevingswereld van een elfjarige was er nog niet. En dat terwijl één op de acht vrouwen borstkanker krijgt, onder wie heel veel moeders."

Je hebt twee zoons van zeven en twaalf. Heb je ze meteen verteld dat je ziek bent?

"Ja, ik ben daar heel open over geweest. In februari 2006 ging ik met een niersteenaanval naar de dokter en die zei vrij snel: 'Het is iets anders.' Ik schrok >

MARLEEN KORT

Naam

Marleen Mutsaers

Geboren

8 augustus 1964

Relatie

Ja, ze is getrouwd met Hans. Samen hebben ze twee kinderen: Bas (12) en Lars (7).

Bekend van

Haar kinderboek *Het monster van mama* en nu *Knobbelmonsters en ander gespuis*.

Opvallend

Daphne Deckers nam het eerste exemplaar van Marleens tweede boek in ontvangst en steunt haar waar ze maar kan.

enorm, moest direct naar het ziekenhuis. Daar werd me verteld dat het borstkanker was, mét uitzaaïngen naar de lever. Ik had geen dag langer moeten wachten. Omdat het al in mijn bloed zat, had een operatie geen zin. Het enige wat snel kon werken, was een chemokuur. Het moest direct aanslaan, anders had ik geen kans meer. Tja, hoe vertel je dat aan je kinderen? De moeder in mijn boek zegt: 'Mama is erg ziek, opa en oma zullen vaak komen oppassen.' Zo heb ik dat ook tegen mijn kinderen gezegd. Ze wilden natuurlijk weten waarom en dat heb ik ze zo goed en zo kwaad mogelijk proberen uit te leggen. Zonder hen bang te maken uiteraard. De jongste heeft veel gehuild op school en plaste weer in zijn bed, maar het ging vrij snel beter toen bleek dat ik van de chemokuur niet misselijk of ziek werd. Ze weten allebei dat het kanker is, maar hebben nooit gevraagd of ik doodga. 'Mijn mama gaat niet dood,' zeggen ze."

De vrouw in je boek sterft wel...

"Mijn eerste boek *Het monster van mama* loopt goed af. De kanker is weg en het lijkt allemaal goed te gaan. Maar mensen die het hadden gelezen en er zelf mee te maken hebben gehad, zeiden: 'Dat is niet goed, want het loopt ook wel eens fout af.' Vandaar dat ik er samen met mijn uitgever voor heb gekozen om haar uiteindelijk toch dood te laten gaan."

Moet toch moeilijk zijn geweest om een sterfscène te schrijven...

"Dat was het ook. Ik zat op dat moment net midden in een paar scans. Mijn bloed was niet in orde en dat kon betekenen dat de uitzaaïngen terug waren. Gelukkig bleek uiteindelijk dat alles goed was, maar in de tien dagen dat ik moest wachten op de uitslag was het voor mij niet moeilijk om me in te leven in die moeder. Ik dacht: hoe zou ik het zelf willen? Wat zou er door me heen gaan? Mara, de dochter in het boek, luistert een gesprek af waarin haar moeder zegt dat ze het zo jammer vindt dat ze geen oma zal worden. Ze zegt zelfs dat haar man best een nieuwe vrouw mag zoeken. Ik kan me daar iets bij voorstellen, ik zou dat zelf ook kunnen zeggen. De sterfscène heb ik uiteindelijk heel rustig gehouden. Omdat ik het vanuit het kind moest schrijven, heb ik ervoor gekozen dat ze een droom heeft waarin haar moeder in een fee verandert. Anders zou het te cru zijn."

Ze wil in haar trouwjurk begraven worden, omdat haar bruiloft de mooiste dag van haar leven was. Hoe kwam je daarbij?

"Mijn schoonzusje, met wie ik een heel goede band had, is op 34-jarige leeftijd overleden aan een longziekte. Zij wilde in haar trouwjurk begraven worden. Dat vond iedereen erg heftig, maar ik vond dat zó

‘Voordat ik
borstkanker
kreeg, durfde ik
nooit iets...

Maar dat is helemaal weg.
Ik heb mezelf overwonnen!’

terugkomen om mijn bloed te laten testen. Ook bij de uitgever ging het ineens goed. Na al die afwijzingen kreeg ik eindelijk een positief bericht: ze wilden m'n boek uitgeven! Ongelooflijk. Alsof alles samenviel, alsof het zo moest zijn.”

Hoe ga jij om met de onzekerheid dat de kanker ieder moment kan terugkomen?

“Ik sta ermee op en ik ga ermee naar bed. Maar weet je, je moet verder. En dat wil ik ook. Het lukt me heel aardig om me op andere dingen te concentreren. Ik probeer er ook een beetje luchtig over te doen. Heb geen zin om de aankomende jaren in een hoekje te gaan zitten. Mijn zoon zei laatst: ‘Daar komt een donkere wolk aan, misschien komt er wel onweer.’ ‘Ja zeg!’ zei ik: ‘Je denkt toch niet dat ik daar de hele dag op ga zitten wachten?’ Dat idee, begrijp je? Ik stort me op mijn boeken, op leuke uitjes met mijn vriendinnen. Dat zijn momenten dat ik alles even kan vergeten. Alleen jammer dat ik nog zo'n kort koppie heb. Vroeger had ik heel lang krullend haar, dat mis ik wel eens.”

Wat deed het met je toen je haar uitviel?

“Het heeft meer impact dan ik van tevoren dacht. Zeker als je een echt ‘meisje-meisje’ bent, zoals ik. Ik heb het er in één keer laten afscheren. Op dat moment had de kapster er meer moeite mee dan ik. Maar achteraf hè, het is vooral achteraf. Na vijf kuren ging mijn haar weer groeien en toen kéké ik het er echt iedere dag aan. Je krijgt eerst van die donshaartjes, net als een baby. En dan wordt het steeds meer. Ik dacht nog: hm, zal ik eens lang blond haar proberen? Nee, toch maar niet, haha!”

Heb je, behalve de kinderboeken, nog iets positiefs uit de ziekte gehaald?

“Je zou kunnen zeggen dat ik mezelf heb overwonnen. Vroeger durfde ik nooit iets, had weinig zelfvertrouwen. Maar sinds ik ziek ben, is dat helemaal weg. Soms sla ik daar een beetje in door. Zo ben ik al jaren groot fan van Jeroen Krabbé en toen ik laatst bij m'n uitgever in Amsterdam was, dacht ik: ik ga gewoon naar hem toe. Als ik het nu niet doe, dan doe ik het nooit meer! Dus ik aanbellen... was hij niet thuis. Dat heb ik weer. Eigenlijk maar goed ook, want wat zou die man anders gedacht hebben, haha!” □

mooi. Zij heeft ook tegen haar man, mijn jongste broer, gezegd dat hij best een nieuwe vrouw mocht zoeken. Ik heb daar veel inspiratie uitgehaald. Het lijkt wel alsof zij vanuit de hemel wil dat ik deze boeken schrijf.”

Waarom denk je dat?

“Ik denk dat zij me die pijn in m'n nieren gegeven heeft. Ik ken haar al zo lang. Op haar veertiende had ze al verkering met mijn broer en zij wist gewoon dat ik zonder pijn niet naar de dokter zou gaan. Een half jaar na haar dood kreeg ik die niersteenaanval. Dat had ik nooit eerder gehad, en het was nét voordat de kanker in mijn botten ging zitten. Vond ik wel heel toevallig. Ik had ook een mooie droom, die vergeet ik nooit meer. Een paar dagen voordat ik een echo zou krijgen om te kijken of de chemo aansloeg, droomde ik over haar. Ze had een zwarte jas aan, die had ze veel gedragen. Ik schrok enorm. Ze kwam naar me toe en zei: ‘Alles komt goed.’ Ik kon haar jas voelen. En als je iemand kunt voelen in je droom dan wordt er gezegd dat ze er echt is. Drie dagen later kreeg ik de uitslag en alles wás goed. De chemo was aangeslagen en de uitzaaiingen waren onder bedwang. Ik was zo blij! De kanker zit er nog wel, maar dat kan volgens de artsen geen kwaad zolang de uitzaaiingen maar onder controle zijn. Ik moet eens in de drie maanden

Napraten over dit
onderwerp? Ga naar
onze site: [www.
telegraaf.nl/vrouw](http://www.telegraaf.nl/vrouw)